

MERENKULKUHALITUKSEN TIEDOTUSLEHTI

1.3.1981

Helsinki

No 9/81

VÄYLÄMAKSU

Vuoden 1981 maaliskuun alusta tulevat voimaan

- väylämaksulaki (1028/80) sekä
- väylämaksuasetus (121/81).

Nämä kumoavat 1.3.1981 lukien

- majakkamaksun suorittamisesta annetun lain (196/21),
- jäämaksun suorittamisesta talvisaikaisesta kauppa-merenkulusta annetun lain (324/20),
- merenkulkumaksujen perimisestä suojakansialuksista eräissä tapauksissa annetun asetuksen (463/63),
- tarkempia määräyksiä majakkamaksun suorittamisesta annetun lain täytäntöönpanosta sisältävän asetuksen (210/21),
- majakkamaksusta annetun asetuksen (98/66),
- tarkemmat määräykset jäämaksun suorittamisesta sisältävän asetuksen (327/30) sekä
- Saimaan kanavan kautta liikennöivien alusten jäämaksujen poistamisesta annetun asetuksen (869/77).

Tämä tiedotuslehti korvaa tiedotuslehden nro 1/1.2.1980.

Suunnittelija

Hannu Makkonen

Väylämaksulaki.

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1980.

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §.

Merenkulussa käytettävien julkisten kulkuväylien ja vesiliikenteelle tarpeellisten turvalaitteiden rakentamisesta, ylläpidosta ja hoidosta sekä jäänmurtajien avustustoiminnasta valtiolle aiheutuneiden kustannusten kattamiseksi kannetaan valtiolle väylämaksua sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

Luotsaustoiminnasta valtiolle aiheutuneiden kustannusten kattamiseksi kannettavasta luotsausmaksusta ja merenkulkulaitoksen alusten suorittamasta hinauksesta perittävästä maksusta säädetään erikseen.

2 §.

Väylämaksua on velvollinen suorittamaan jokainen, joka harjoittaa kaupparenkulkua Suomen aluevesillä rekisteröidyillä suomalaisella aluksella taikka ulkomaalaisella aluksella.

Asetuksella säädettyinä talvikuukausina väylämaksua voidaan korottaa perimällä erityinen talvilisa.

Velvollisuutta suorittaa väylämaksua ei ole, milloin alus matkalla ulkomaisesta satamasta toiseen kulkee Suomen aluevesien kautta poikkeamatta Suomessa satamaan.

3 §.

Väylämaksun suuruus säädetään asetuksella ottaen huomioon aluksen nettovetoisuus ja soveltuvuus talviliikenteeseen. Väylämaksulla katetaan 1 §:ssä tarkoitettujen merenkulussa käytettävien julkisten kulkuväylien ja vesiliikenteen turvalaitteiden rakentamisesta, ylläpidosta ja hoidosta sekä jäänmurtajien avustustoiminnasta aiheutuneet kustannukset. Jäänmurtajien avustustoiminnasta valtiolle aiheutuvista kustannuksista voidaan kuitenkin osa jättää huomioon ottamatta yksityiskohtaisia maksuperusteita ja maksuja asetuksella säädettyinä.

Aluksen nettovetoisuuden ja talviliikenteeseen soveltuvuuden lisäksi voidaan väylämaksun suuruutta määrättäessä ottaa huomioon muitakin aluksen rakenteeseen ja liikennöintiin vaikuttavia tekijöitä.

Väylämaksu voidaan suorittaa erikseen kulkutakin matkalta, kuukaudesta tai kalenterivuodelta.

4 §.

Ulkomaanliikennettä harjoittavasta aluksesta on annettava alusilmoitus sekä muut asetuksessa tarkemmin mainittavat tiedot ja asiakirjat siihen tullitoimipaikkaan, jossa aluksen lähtö- tai tulokset tapahtuu.

Kotimaanliikennettä harjoittavasta aluksesta on annettava vastaavat tiedot aluksen kotipaikkaa lähinnä olevaan tullitoimipaikkaan. Tiedot on annettava kunakin vuonna vuosimaksun suorittamista varten maaliskuun loppuun mennessä tai, jos alus ei ole silloin liikenteessä, välittömästi aluksen aloittaessa liikenteen. Kuukausimaksua varten ilmoitus on tehtävä vastaavasti välittömästi aluksen lähtiessä matkaan.

5 §.

Väylämaksusta vapautettuja ovat alukset:

1) joita käytetään yksinomaan sisävesiliikenteessä;

2) jotka valtio omistaa;

3) jotka pakottavista syistä tai ainoastaan saadakseen määräyksiä jatkettavaa matkaa varten tai kuntoonpanoa taikka sen tarpeellisuuden tutkimista varten poikkeavat Suomen satamaan jättämättä taikka ottamatta lastia tai matkustajia; tai

4) jotka ovat suorittaneet asetuksessa tarkemmin säädettyä määrän matkoja, joista on kertynyt sanottuja matkoja vastaava väylämaksusumäärä.

Toiseen kertaan suorittavasta väylämaksusta vapautettuja ovat myös alukset, jotka yhden ja saman matkan aikana poikkeavat Suomessa tapahtuvien lastausten välillä täydentämään lastia lastaus- tai ahtausteknisistä syistä ulkomaan satamassa.

6 §.

Kauppa- ja teollisuusministeriö voi asetuksella säädettyillä perusteilla yksittäistapauksessa myöntää alennuksen tai vapautuksen väylämak-

sun suorittamisesta tai määrätä jo suoritettua väylämaksun tai osan siitä maksettavaksi takaisin.

Asetuksella voidaan tullihallitus valtuuttaa myöntämään 1 momentissa tarkoitettu alennus tai vapautus taikka maksun palautus, milloin myönnettävän edun määrä ei ylitä asetuksella säädettyä summaa eikä kysymyksessä ole aikaisemman käytännön muuttaminen tai muuten periaatteellisesti tärkeä tapaus.

7 §.

Maksun suorittamisesta vastaa aluksen omistaja. Sama vastuu on myös sillä, joka omistajan puolesta ilmoittaa aluksen tulo- tai lähtöselvitettäväksi.

Maksuvelvollisella, joka ei asu Suomessa, sekä ulkomaisella maksuvelvollisella tulee olla piiritullikamarin hyväksymä Suomessa asuva edustaja, joka on vastuussa tämän lain mukaan maksuvelvolliselle johtuvista velvoitteista ja seuraamuksista.

8 §.

Joka laiminlyö tämän lain tai sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten mukaisen ilmoittamis- tai muun velvollisuuden tai muuten rikkoo sanottuja säännöksiä tai määräyksiä, on tuomittava, jollei teosta muualla laissa ole säädetty ankarampaa rangaistusta, väylämaksurikkomuksesta sakkoon tai enintään kuudeksi kuukaudeksi vankeuteen.

9 §.

Tullilaitos valvoo tämän lain noudattamista sekä huolehtii tässä laissa tarkoitettua väylämaksun määräämisestä, maksuunpanosta ja kanonasta.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1980.

Tasavallan Presidentti

URHO KEKKONEN

Merenkulkuviranomaisten on toimitettava tullilaitokselle tämän lain soveltamisessa tarvittavaa aineistoa, selvityksiä ja lausuntoja sekä annettava tarvittaessa muutakin virka-apua.

10 §.

Väylämaksun määräämisestä, suorittamisesta, viranomaisista, ilmoittamisvelvollisuudesta, maksunoikaisusta, jälkimaksatuksesta, maksun korotuksesta, virhemaksusta, maksun maksamisen laiminlyömisestä, muutoksenhausta ja muutoinkin on, jollei tässä laissa ole toisin säädetty, soveltuvin osin voimassa, mitä tullilaissa (573/78) tai sen nojalla on säädetty.

11 §.

Kauppa- ja teollisuusministeriön tai tullihallituksen päätökseen tämän lain 6 §:ssä tarkoitettussa asiassa ei saa valittamalla hakea muutosta.

12 §.

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan asetuksella.

Tässä laissa tarkoitettua maksun kantamisesta Saimaan kanavalla säädetään asetuksella.

13 §.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1981.

Tällä lailla kumotaan majakkamaksun suorittamisesta 19 päivänä elokuuta 1921 annettu laki (196/21) ja jäämaksun suorittamisesta talvisaikaisesta kauppamerenkulusta 23 päivänä joulukuuta 1920 annettu laki (324/20) sekä merenkulkumaksujen perimisestä suojakansialuksista eräissä tapauksissa 25 päivänä lokakuuta 1963 annettu asetus (463/63).

Kauppa- ja teollisuusministeri Ulf Sundqvist

Nro 121/81

Väylämaksuasetus

Annettu Helsingissä 13 päivänä helmi kuuta 1981

Kauppa- ja teollisuusministerin esittelystä säädetään 30 päivänä joulukuuta 1980 annetun väylämaksulain (1028/80) 2, 3, 6 ja 12 §:n nojalla:

1 §

Ulkomaanliikenteessä väylämaksu suoritetaan kertamaksuna aluksen lähtiessä ulkomaille ja saapuessa ulkomailta.

Kotimaanliikenteessä väylämaksu suoritetaan kausimaksuna kultakin kuukaudelta tai kalenterivuodelta.

2 §

Väylämaksua suoritetaan aluksen nettovetomäärän jokaiselta kokonaiselta rekisteritonniluvulta aluksen jäämaksuluokasta riippuen seuraavasti:

Jäämaksuluokka	IA Super	IA	IB	IC	II	III
kertamaksu mk	2,60	5,20	5,20	5,20	5,20	5,20
talvilisä 1.12.—30.4. mk	—	—	1,70	2,60	3,55	6,60
kuukausimaksu mk	2,60	2,60	2,60	2,60	2,60	2,60
vuosimaksu mk	13,80	13,80	13,80	13,80	13,80	13,80

Väylämaksua koneettomasta aluksesta suoritetaan puolet vastaavan konevoimalla kulkevan aluksen väylämaksusta.

Talvilisää suoritetaan kertamaksun lisäksi joulukuun alusta seuraavan huhtikuun loppuun.

3 §

Jos alus, josta on suoritettu kotimaanliikenteen väylämaksu, tekee maksukauden aikana ulkomaanmatkan, kannetaan matkalta puolet 2 §:ssä säädetystä kertamaksusta.

4 §

Säännöllisiä vuoroja suorittavan aluksen matkalla tarkoitetaan jokaista päätesatamien välistä matkaa ja muun aluksen matkalla jokaista sen lähti- ja määräsataman välistä matkaa.

Matkaa suomalaisesta satamasta toiseen pidetään kotimaisena liikenteenä, jollei sen kesäessä poiketa ulkomaiseen satamaan lastaamista tai purkamista taikka matkustajain ottamista tai jättämistä varten.

5 §

Väylämaksu kannetaan aluksen mittakirjassa tai kansallisuustodistuksessa mainitun rekisteritonniluvun sekä aluksen jäämaksuluokkatodistuksen perusteella.

Ulkomaisesta aluksesta, jolle ei ole annettu suomalaista mittakirjaa tai jonka mittakirjaa tai kansallisuustodistusta ei Suomessa tunnusteta, kannetaan väylämaksu suomalaisen aluksenmittaajan aluksen nettovetoisuudesta antaman todistuksen perusteella. Jollei mittakirjassa ilmoitettu vetoisuus vastaa aluksen todellista vetoisuutta tai jollei alus ole oikeutettu kansainvälisten mittaussääntöjen mukaan käyttämään kansainvälisessä mittakirjassa ilmoitettua vetoisuutta, merenkulkuhallitus voi vahvistaa alukselle väylämaksun perusteeksi vetoisuuden, joka vastaa alukselle kansainvälisten mittaussääntöjen mukaan vahvistettavaa vetoisuutta.

Jos aluksella on kaksi mittakirjaa, väylämaksu kannetaan sen mittakirjassa mainitun

vetoisuuden mukaan, joka kulloinkin on voimassa aluksen lastiin nähden.

Jos aluksen mittakirjassa on useampia vetoisuuksia, merenkulkuhallitus antaa tarkempia määräyksiä siitä, minkä vetoisuuden mukaan aluksen väylämaksu kannetaan.

6 §

Kotimaanliikenteessä olevan aluksen tulo- tai lähtöselvitystä tehtäessä on esitettävä aluksen mittakirja tai muu aluksen vetoisuutta osoittava todistus, jäämaksuluokkatodistus sekä tullitoimipaikan mahdollisesti vaatima muu todistus.

Ulkomaanliikenteessä olevasta aluksesta on annettava lisäksi alusilmoitus.

7 §

Jos aluksesta ei voida esittää jäämaksuluokkatodistusta, kannetaan väylämaksu jäämaksuluokan III mukaisesti.

8 §

Kun aluksesta on suoritettu väylämaksua vähintään 100 matkustajalle rekisteröidystä matkustaja-aluksesta 40 matkalta ja muusta aluksesta 20 matkalta, on alus vapautettu saman kalenterivuoden aikana enemmistä väylämaksuista. Vapautus ei koske väylämaksun talvilisää.

Tässä tarkoitettut maksut voidaan maksaa etukäteen yhdellä kertaa.

Tullitoimipaikan on annettava maksuvapautustodistus, jos 1 momentissa tarkoitettut maksut on todistettavasti suoritettu.

9 §

Maksuvapautustodistus on väylämaksuvapautuksen saamiseksi esitettävä aluksen tulo- tai lähtöselvitystä tehtäessä.

Jos aluksesta on suoritettu väylämaksua enemmän kuin 8 §:n mukaan on maksettava, maksuvapautustodistuksen antanut tullitoimipaikka palauttaa hakemuksesta liikaa kannetun maksun. Palautusta on haettava kuuden kuukauden kuluessa maksun suorittamisesta.

10 §

Jos maksuvapautustodistus on myönnetty sille vetoisuudelle, joka aluksessa on sen kulkiessa avoimin suojakansin, ja alus tekee li-

säksi matkan suljetuin suojakansin, on suojakannen sulkemisesta aiheutuneesta vetoisuuden lisäyksestä suoritettava kertamaksu. Samoin on meneteltävä silloin, kun vapautustodistus on myönnetty aluksen pienemmälle vetoisuudelle ja alus käyttää suurempaa vetoisuutta. Maksuvelvollisella on kuitenkin oikeus täydentää aikaisemmat maksut suurempaa vetoisuutta vastaaviksi.

11 §

Kauppa- ja teollisuusministeriö voi kirjallisesta hakemuksesta yksittäistapauksessa myöntää alennuksen tai vapautuksen väylämaksun suorittamisesta ja määrätä jo suoritettujen väylämaksun tai osan siitä maksettavaksi takaisin, milloin

1) matkailun tai rannikkoliikenteen edistämiseen liittyvät näkökohdat taikka Suomen ulkomaankaupan edistämiseen liittyvät painavat syyt sitä vaativat tai

2) maksun periminen täysimääräisenä olisi olosuhteet huomioon ottaen ilmeisesti kohtuutonta.

Tullihallituksella on oikeus ratkaista 1 momentissa tarkoitettu asia, milloin myönnettävän edun määrä ei ylitä 100 000 markkaa eikä kysymyksessä ole aikaisemman käytännön muuttaminen tai muuten periaatteellisesti tärkeä tapaus.

12 §

Wäylämaksun määräämistä varten alus luetaan jäämaksuluokkaan seuraavasti:

1) erikoisjäämaksuluokkaan (jäämaksuluokka IA Super) alus, jonka rakenteen lujuus aluksen jäissäkulkukyvyn tärkeimmissä kohdissa olennaisesti ylittää mainitun jäämaksuluokan vaatimukset ja joka myös muotonsa ja konetehonsa puolesta pystyy kulkemaan vaikeissa jääolosuhteissa;

2) jäämaksuluokkaan IA, IB ja IC jäävahvistuksesta ja konetehosta riippuen alus, joka täyttää säädetyt talviliikennevaatimukset ja on vahvistettu jäissä kulkua varten;

3) jäämaksuluokkaan II alus, joka täyttää säädetyt talviliikennevaatimukset, mutta ei ole vahvistettu jäissä kulkua varten; sekä

4) jäämaksuluokkaan III alus, joka ei täytä säädettyjä talviliikennevaatimuksia.

Merenkulkuhallitus päättää aluksen määräämisestä jäämaksuluokkaan ja antaa tarkemmat määräykset jäämaksuluokista.

13 §

Kuitit väylämaksujen suorittamisesta ja maksuvapautustodistus on pidettävä mukana aluksella. Ne on vaadittaessa esitettävä tullin ja merenkulkuviranomaisille.

14 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1981.

Helsingissä 13 päivänä helmikuuta 1981

Tasavallan Presidentti

URHO KEKKONEN

Kauppa- ja teollisuusministeri Ulf Sundqvist

SJÖFARTSSTYRELSENS INFORMATIONSBLAD

1.3.1981

Helsingfors

Nr 9/81

FARLEDAVGIFT

Den 1 mars 1981 träder följande nya författningar i kraft:

- lagen om farledsavgift (1028/80)
- förordningen om farledsavgift (121/81).

Genom dessa författningar upphävs från och med 1.3.1981

- lagen om erläggande av fyravgift (196/21),
- lagen om erläggande av isavgift för handelssjöfart vintertid (324/20),
- förordningen om uppbärande av sjöfartsavgifter för shelterdäckade fartyg i vissa fall (463/63),
- förordningen innefattande närmare bestämmelser angående verkställigheten av lagen om erläggande av fyravgift (210/21),
- förordningen om fyravgiften för fartyg i specialklassen (98/66),
- förordningen innefattande närmare bestämmelser om erläggande av isavgift (327/30) och
- förordningen om slopande av isavgifterna för fartyg vilka trafikerar Saima kanal (869/77).

Detta informationsblad ersätter informationsblad nr 1/1.2.1980.

Planerare

Hannu Makkonen

Lag
om farledsavgift.

Given i Helsingfors den 30 december 1980.

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 §.

Till täckande av de kostnader som staten åsamkas genom byggandet, underhållet och skötseln av allmänna farleder för sjöfarten och av säkerhetsanordningar som behövs för sjötrafiken samt av isbrytarassistansen uppbärs till staten farledsavgift i enlighet med vad i denna lag stadgas.

Angående lotsningsavgift, som uppbärs för täckande av de kostnader staten åsamkas genom lotsningsverksamheten, och avgift för den bogsering som utförs av sjöfartsväsendets fartyg stadgas särskilt.

2 §.

Envar som idkar handelssjöfart i Finlands territorialvatten med registrerat finskt fartyg eller utländskt fartyg är skyldig att erlägga farledsavgift.

Under de vintermånader som stadgas genom förordning kan farledsavgiften höjas genom uppbörd av ett särskilt vintertillägg.

Skyldighet att erlägga farledsavgift föreligger inte då fartyg på väg från en utländsk hamn till en annan passerar genom Finlands territorialvatten utan att anlöpa finsk hamn.

3 §.

Farledsavgiftens storlek stadgas genom förordning med beaktande av fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik. Med farledsavgiften täcks kostnaderna för byggandet, underhållet och skötseln av de i 1 § nämnda allmänna farlederna och säkerhetsanordningarna för sjöfarten samt kostnaderna för isbrytarassistansen. Av de avgifter som uppbärs till staten för isbrytarassistansen kan dock en del lämnas obeaktade då genom förordning stadgas om detaljerade avgiftsgrunder eller avgifter.

Förutom fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik kan vid fastställandet av farledsavgiftens storlek beaktas även andra faktorer som inverkar på fartygets konstruktion och på trafiken med fartyget.

Farledsavgift kan erläggas särskilt för varje resa, för månad eller för kalenderår.

4 §.

För fartyg i utrikestrafik skall fartygsanmälan samt övriga i förordning närmare nämnda uppgifter och handlingar inlämnas till den tullanstalt, där fartyget ut- eller inklareras.

Motsvarande uppgifter om fartyg i inrikesfart skall lämnas till den tullanstalt som är närmast fartygets hemort. För erläggande av årsavgift skall uppgifterna lämnas årligen före utgången av mars månad eller, om fartyget då inte är i trafik, så snart fartyget inleder trafiken. För månadsavgift skall anmälan göras så snart fartyget anträder en resa.

5 §.

Befriade från farledsavgift är fartyg:

- 1) som används enbart i insjötrafik;
- 2) som staten äger;
- 3) som av tvingande skäl eller enbart för inhämtande av order för vidare resa eller för iståndsättning eller undersökning angående behovet av iståndsättning anlöper finsk hamn utan att lossa eller intaga last eller avlämna eller taga passagerare; eller
- 4) som har gjort ett i förordning närmare stadgat antal resor, för vilka har erlagts ett farledsavgiftsbelopp som motsvarar de gjorda resorna.

Befriade från att på nytt erlägga farledsavgift är även fartyg, som under en och samma resa mellan lastningar i Finland av lastnings- eller stuvningstekniska skäl anlöper utländsk hamn för att fylla på sin last.

6 §.

Handels- och industriministeriet kan på grund, om vilka stadgas genom förordning, i enskilda fall bevilja nedsättning av eller befrielse från farledsavgift eller bestämma, att redan er-

lagd farledsavgift eller del därav skall återbetalas.

Genom förordning kan tullstyrelsen bemyndigas att bevilja i 1 mom. avsedd nedsättning av, befrielse från eller återbäring av avgift, då beloppet av den förmån som beviljas inte överstiger en summa, som bestäms genom förordning, och det inte är fråga om ändring av tidigare praxis eller eljest om ett principiellt viktigt fall.

7 §.

Fartygets ägare svarar för att avgiften erlaggs. Samma ansvar åvilar den som för ägarens räkning anmäler fartyget till in- eller utklaring.

Betalningsskyldig som inte är bosatt i Finland samt utländsk betalningsskyldig skall ha ett av distriktstullkammare godkänt, i Finland bosatt ombud, som ansvarar för de förpliktelser och påföljder som stadgandena i denna lag medför för den betalningsskyldige.

8 §.

Den som försummar anmälnings- eller annan skyldighet, som avses i denna lag eller med stöd av den utfärdade stadganden eller bestämmelser, eller som annars bryter mot nämnda stadganden eller bestämmelser skall, såvida strängare straff för handlingen inte annorstädes i lag är stadgat, för *farledsavgiftsförseelse* dömas till böter eller till fängelse i högst sex månader.

9 §.

Tullverket utövar tillsyn över efterlevnaden av denna lag samt ombesörjer fastställandet,

Helsingfors den 30 december 1980.

Republikens President

URHO KEKKONEN

debiteringen och uppbörden av den däri avsedda farledsavgiften.

Sjöfartsmyndigheterna skall tillstålla tullverket material, utredningar och utlåtanden som erfordras för tillämpningen av denna lag samt vid behov giva även annan handräckning.

10 §.

Om fastställandet och erläggandet av farledsavgift, myndigheter, anmälningskyldighet, avgiftsrättelse, efterdebitering, avgiftshöjning, felavgift, underlåtenhet att erlagga avgift och sökande av ändring samt även i övrigt gäller, såframt ej annat är stadgat i denna lag, i tillämpliga delar vad i tullagen (573/78) eller med stöd av den är stadgat.

11 §.

I handels- och industriministeriets eller tullstyrelsens beslut i ärende som avses i 6 § får ändring inte sökas genom besvär.

12 §.

Närmare stadganden om verkställighet av denna lag utfärdas genom förordning.

Om uppbörden vid Saima kanal av den i denna lag avsedda avgiften stadgas genom förordning.

13 §.

Denna lag träder i kraft den 1 mars 1981. Genom denna lag upphävs lagen den 19 augusti 1921 om erläggande av fyravgift (196/21) och lagen den 23 december 1920 om erläggande av isavgift för handelssjöfart vintertid (324/20) samt förordningen den 25 oktober 1963 om uppbärande av sjöfartsavgifter för shelterdäckade fartyg i vissa fall (463/63).

Handels- och industriminister Ulf Sundqvist

Nr 121/81

Förordning

om farledsavgift

Given i Helsingfors den 13 februari 1981

På föredragning av handels- och industriministern stadgas med stöd av 2, 3, 6 och 12 §§ lagen den 30 december 1980 om farledsavgift (1028/80):

1 §

I utrikestrafik erläggs farledsavgift som en engångsavgift då fartyg avgår till eller anländer från utlandet.

I inrikesfart erläggs farledsavgift som en periodavgift för varje månad eller varje kalenderår.

2 §

Farledsavgift erläggs för varje helt register-tontal av fartygets nettodräktighet beroende på fartygets isavgiftsklass som följer:

Isavgiftsklass	IA Super	IA	IB	IC	II	III
engångsavgift mk	2,60	5,20	5,20	5,20	5,20	5,20
vintertillägg 1.12.—30.4. mk	—	—	1,70	2,60	3,55	6,60
månadsavgift mk	2,60	2,60	2,60	2,60	2,60	2,60
årsavgift mk	13,80	13,80	13,80	13,80	13,80	13,80

För fartyg utan maskin erläggs hälften av den farledsavgift som utgår för ett motsvarande maskindrivet fartyg.

Utöver engångsavgiften erläggs vintertillägg för tiden från ingången av december månad till utgången av nästföljande april månad.

3 §

Gör fartyg, för vilket farledsavgift i inrikesfart har erlagts, under avgiftsperioden utlandsresa, uppbärs för resan hälften av den i 2 § stadgade engångsavgiften.

4 §

Med sådant fartygs resa, som gör regelbundna turer, avses resa mellan ändhamnarna och med annat fartygs resa varje resa mellan dess avgångshamn och dess destinationshamn.

En resa mellan två hamnar i Finland avses vara inrikesfart, såvida därunder ingen av-

vikelse görs till utländsk hamn för lastning eller lossning eller för upptagande eller avlämnande av passagerare.

5 §

Farledsavgiften uppbärs på grundval av det antal registerton som anges i fartygets mätbrev eller nationalitetscertifikat samt på basen av fartygets isavgiftsklassbevis.

I fråga om utländskt fartyg, för vilket finskt mätbrev inte har utfärdats eller vars mätbrev eller nationalitetscertifikat inte erkänns giltigt i Finland, uppbärs farledsavgiften enligt fartygets nettodräktighet på grundval av bevis, som har utfärdats av finsk skeppsmätare. Såvida den i mätbrevet angivna dräktigheten inte motsvarar fartygets verkliga dräktighet eller såvida fartyget enligt internationella mättningsregler inte är berättigat att använda den dräktighet som är angiven i internationellt mätbrev, kan sjöfartsstyrelsen för

fartyget som grund för farledsavgift fastställa en dräktighet, vilken motsvarar den dräktighet som enligt internationella mättningsregler skall fastställas för fartyget.

Har fartyg två mätbrev, uppbärs farledsavgiften enligt den i mätbrev angivna dräktighet som för tiden gäller i fråga om fartygets last.

Är flera dräktigheter angivna i fartygs mätbrev, utfärdar sjöfartsstyrelsen närmare föreskrifter om, enligt vilken dräktighet som fartygets farledsavgift skall uppbäras.

6 §

Vid in- eller utklarering av fartyg i inrikesfart skall fartygets mätbrev eller annat intyg, som anger fartygets dräktighet, isavgiftsklassbevis samt annat intyg, som tullanstalten måhända fordrar, företes.

I fråga om fartyg i utrikestrafik skall därtill göras fartygsanmälan.

7 §

Kan för fartyg inte företes isavgiftsklassbevis, uppbärs farledsavgiften enligt isavgiftsklass III.

8 §

Har för passagerarfartyg, som är registrerat för minst 100 passagerare, erlagts farledsavgift för 40 resor och för annat fartyg för 20 resor, är fartyget under samma kalenderår befriat från ytterligare farledsavgifter. Befrielsen gäller inte vintertillägg till farledsavgift.

Avgifter, om vilka här är fråga, kan betalas på en gång i förskott.

Tullanstalt skall utfärda intyg över avgiftsfrihet, såvitt i 1 mom. avsedda avgifter bevisligen erlagts.

9 §

Intyg över avgiftsfrihet skall för erhållande av befrielse från farledsavgift företes vid in- eller utklarering.

Har för fartyg erlagts farledsavgift till ett större belopp än vad som enligt 8 § skall betalas, återbetalar den tullanstalt som har utfärdat intyget över avgiftsfrihet på ansökan det avgiftsbelopp som har uppburits för mycket. Ansökan om återbetalning skall göras inom sex månader från erläggandet av avgiften.

10 §

Har intyg över avgiftsfrihet utfärdats för den dräktighet, som fartyget har med öppet shelterdäck, och gör fartyget dessutom en resa

med tillslutet shelterdäck, skall en engångsavgift erläggas för den dräktighetsökning som shelterdäckets tillslutning medför. På samma sätt skall förfaras, då intyg över avgiftsfrihet har utfärdats för den mindre dräktigheten hos fartyget och detta utnyttjar den större dräktigheten. Den betalningsskyldige har likväl rätt att komplettera de tidigare avgifterna så, att de motsvarar den större dräktigheten.

11 §

Handels- och industriministeriet kan på skriftlig ansökan i enskilda fall bevilja nedsättning av farledsavgift eller befrielse från skyldighet att erlagga sådan avgift och föreskriva att farledsavgift som redan har erlagts eller del därav skall återbetalas, om

1) detta påkallas av synpunkter som ansluter sig till främjandet av turismen eller kustfarten eller av vägande skäl i anslutning till främjandet av Finlands utrikehandel eller

2) det med hänsyn till förhållandena vore uppenbart oskäligt att uppbära avgiften till fullt belopp.

Tullstyrelsen äger rätt att avgöra ärende, som avses i 1 mom., om den medgivna för månens belopp inte överstiger 100 000 mark och det inte är fråga om att ändra tidigare praxis eller om ett eljest i principiellt hänseende viktigt fall.

12 §

För fastställande av farledsavgiften hänförs fartyg till isavgiftsklass som följer:

1) till specialisavgiftsklassen (isavgiftsklassen I A Super) fartyg, hos vilket konstruktionens hållfasthet i fråga om de för fartygets isforceringsförmåga viktigaste delarna av fartyget väsentligt överträffar fordringarna i nämnda isavgiftsklass och vilket även vad forn och maskineffekt beträffar kan ta sig fram under svåra isförhållanden;

2) till isavgiftsklassen IA, IB eller IC, beroende på isförstärkningen och maskineffekten, fartyg, som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik och är förstärkt för gång i is;

3) till isavgiftsklassen II fartyg, som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik, men inte är förstärkt för gång i is; samt

4) till isavgiftsklassen III fartyg, som inte uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik.

Sjöfartsstyrelsen besluter om fartygs hänförande till isavgiftsklass och utfärdar närmare föreskrifter om isavgiftsklasserna.

13 §
Fartyg skall medföra kvittorna över erlagda
farledsavgifter. De skall vid anfordran företes
för tull- och sjöfartsmyndigheterna.

14 §
Denna förordning träder i kraft den 1 mars
1981.

Helsingfors den 13 februari 1981

Republikens President

URHO KEKKONEN

Handels- och industriminister

Ulf Sundqvist